

El deure de construir un futur millor

Tenim el deure de construir un futur millor i aquest deure és universal. Nosaltres tenim un Estat en contra que ens fa més difícil encara complir-lo, però cada un dels seus greuges ens recorden amb més força que el tenim, aquest deure. I aquesta és la idea de l'11 de setembre: els que van resistir el setge complien amb aquest deure i, a la vegada, plantaven la llavor que ens recorda avui que també nosaltres el tenim.

La Declaració d'Independència dels Estats Units (1776) afirma "que tots els homes tenen dret a la vida, a la llibertat i a la recerca de la felicitat", és a dir, a construir un futur millor. També diu que quan un govern destrueix aquests drets, la sobirania popular té el deure de fer-lo caure i instituir-ne un de nou.

Aquesta idea ja apareix a l'acta d'abjuració dels Països Baixos del 1581 que va culminar l'alliberament dels neerlandesos del jou espanyol i que evocava el poeta alemany Goethe a la seva obra *Egmont*, un cant a la llibertat i contra la tirania de l'Estat espanyol a la qual Beethoven en va fer la música.

Goethe narra el parany del duc d'Alba per empresonar el comte d'Egmont en el marc de la repressió espanyola contra els Països Baixos. En nom del rei d'Espanya, Alba executa Egmont en plena plaça pública de Brussel·les per escarmentar el poble de Flandes. Els neerlandesos, però, van acabar abjurant del rei d'Espanya, van proclamar la independència i la van fer efectiva. Van complir el seu deure de construir un futur millor i ara tenen un Estat que els permet continuar fent-ho.

En aquell racó d'Europa avui hi ha tres estats petits, com volem que sigui el nostre, de màxima proximitat, que ens permeti de controlar els nostres representants i de reclamar-los que donin compte de la seva actuació en tot moment. En aquell racó d'Europa avui hi ha el nostre exili, res no és casual, i també hi ha la seu del Consell per la República que ha de permetre vehicular l'exercici de la sobirania popular, internacionalitzar el conflicte, unir-nos en una sola xarxa, organitzar la població, construir les institucions que requereixi i determinar la forma territorial que es necessiti. És a dir, construir un futur millor.

El duc d'Alba pretenia que Egmont li fes la feina bruta d'esclavitzar el seu poble. Era la mateixa maldat que avui té l'Estat espanyol que només sap fer un tipus de diàleg: el de la por; per això els greuges són innumbrables.

Si llegiu la Declaració d'Independència dels Estats Units veureu tots els greuges que van portar els governants americans a la determinació de plantar cara al rei i a l'Estat anglès: tots ens han estat també infligits per l'Estat espanyol.

Els greuges també ens impel·leixen en aquest nostre deure de foragitar l'ocupació de l'Estat espanyol, negar-li la potestat de governar-nos, negar-li el poder, negar-li la por i establir un nou sistema polític per construir un futur millor i rescatar de mica en mica la memòria dels més de 2,5 milions de víctimes en 3 segles.

La història d'Espanya és un cementiri, el territori amb més fosses encara amagades després de Cambodja i amb la violència planificada com a guió principal. La violència contra el referèndum de 2,5 M de participants de l'1 d'octubre, amb 1.000 ferits, 2.600 encausats avui, i centenars de milers de persones amb les seqüeles de la violència infligida per tota la geografia de Catalunya, ha convertit la Constitució espanyola en una presó de pobles.

I això és especialment important cara a les generacions que no van votar-la el 1978, dues de cada 6 persones amb dret a vot avui.

I els carcellers són els polítics del bipartidisme del PSOE-PP, els mateixos que encara ens apliquen una versió criminal i il·legal de l'article 155 combinada amb l'anomenada «Llei mordassa» i el «Codi penal de l'enemic», i així han establert un govern intervingut, una economia intervinguda, un parlament intervingut, i més de 30 lleis intervingudes, urgents i socials.

Per això hem passat de l'autonomia que érem el 2010 a ser una colònia que té el 25% de la població en situacions de pobresa extrema.

Amb el pur «estil duc d'Alba», el CNI tenia connexions amb els terroristes de les Rambles i de Cambrils el 17 d'agost, i no va avisar ni va dir la veritat, i la mort va caure damunt dels innocents i la indefensió damunt dels seus familiars.

«L'estil duc d'Alba» del govern de torn ha propiciat que l'autoritat militar sigui superior a l'autoritat sanitària o científica que treballa pel progrés en la defensa de la salut en l'estat d'alarma de la COVID-19. I perpetua un poder judicial que, mentre ensorra la carrera de jutges demòcrates, premia els jutges postfranquistes, que han empresonat la majoria de líders independentistes, els membres de la mesa del Parlament i la seva presidenta, l'estimada Carme Forcadell, els secretaris i alts càrrecs... i també persegueix els acadèmics participants de la sindicatura electoral i els periodistes díscols. Ha promogut també judicis burlescos a altres o policies que han fet abús de poder, racisme, violència, també la de gènere, com el judici de la manada i nega un dret bàsic dels presoners, el tercer grau, en un sistema de presons on moren cada dia dues persones.

Però el duc d'Alba va convidar Egmont a dinar el dia que l'empresonava. Egmont s'havia format en la refinada cultura espanyola, l'adorava i no podia creure que li pogués infligir cap mal. Aquest és el perill del diàleg, de voler eixamplar la majoria social, de voler

creure que pel sol fet que diguem que som un sol poble, que som tant espanyols com catalans o viceversa, deixaran d'executar-nos a la plaça pública.

Ho faran. Senzillament perquè els seus privilegis es basen en la dominació i no volen ciutadans, volen esclaus o ignorants. Perquè són uns governants que protegeixen el criminal emèrit, enalteixen Franco i s'associen amb altres per la venda d'armes per a guerres arreu del món, pel blanqueig de diners; uns governants de portes giratòries que han propiciat la corrupció a Espanya i també a Catalunya, de tal manera que només en 10 anys i 23 casos, s'han endut 255.000 milions d'euros públics (són 25 anys de sanitat a Catalunya) amb la complicitat de policies, jutges, polítics i alts càrrecs de les clavegueres de l'Estat.

I és que, si no tinguéssim el conseller d'Interior, tampoc no passaria res. L'acusació de la Generalitat contra l'independentisme és «automàtica»; i tampoc no cal que hi hagi president del Parlament, ja mana el secretari, un jurista interessat que decideix quins acords del Parlament es publiquen i quins no. Ell és qui decideix què ha passat i què no ha passat. I tampoc no cal que hi hagi alcaldes o alcaldesses perquè, si ja se'nduen els romanents estalviats pels pobles i les ciutats, perquè no tancar els ajuntaments i les autonomies que són tan costosos de mantenir?

L'execució a la plaça del comte d'Egmont era per castigar el poble i, al més pur «estil duc d'Alba», també la jutgessa Lamela va fer detenir directament els líders d'entitats ciutadanes com Jordi Sànchez i Jordi Cuixart, el president d'Òmnium Cultural, sense haver comès cap delictes i els va acusar de rebel·lió per exercir drets fonamentals i va anar a la seu de la CUP a assaltar els militants més díscols.

Tal com diu l'informe d'Amnistia Internacional i verifiquen 9 forces polítiques al Congrés de Madrid i els regidors demòcrates del Ple de Sabadell, no l'importen els drets humans, no l'importen els tractats internacionals, no l'importen les detencions arbitràries.

De fet quants artistes com Valtònyc o Alex Elgio no han estat perseguits recentment per la simple expressió d'unes idees?

Per tota aquesta experiència, per tots aquests greuges, ja sabem que en el nostre deure de construir un futur millor tenim el mateix deure que tenien els lluitadors antifranquistes i que això ens uneix amb les mateixes lluites internacionals a Espanya i a Europa.

Per això és tant important que ens en sortim, que resistim i que no ens rendim: som una de les esperances que hi pot haver una Europa dels pobles en lloc de l'actual Unió Europea, i unes garanties per a tots els ciutadans europeus. Una esperança d'acollida a refugiats i d'ajut als cooperants per salvar vides al mar.

«L'estil duc d'Alba» ha iniciat una croada de diplomàtics mercenaris que expliquen mentides sobre Catalunya, fan emmudir les oficines exteriors catalanes i defensen les esperpèntiques euro-ordres judicials del jutge Llarena per perseguir Carles Puigdemont, els consellers, les conselleres, les secretàries d'ERC i la CUP, Adrià Carrasco i tants d'altres que han cercat en l'exili una veritable justícia, la de països com Bèlgica, Escòcia i Suïssa, amb les garanties democràtiques per poder-se defensar, garanties que no tenen els judicis a l'Estat espanyol.

Ha creat una gran quantitat de nous jutjats, «l'estil duc d'Alba», i continua fent-los créixer, el darrer dels quals anunciat a Sabadell en el lloc on hi hauria d'haver hagut un conservatori de música i un alberg d'assistència social; i el PSC de Sabadell tornarà a cometre l'error de la Caserna i cedirà el sòl perquè les clavegueres de l'Estat puguin vigilar la població. I on ens han prohibit manifestar-nos. Per això, li diem a l'alcaldesa també: Així no!

«L'estil duc d'Alba» ha combatut la nostra cultura i la nostra llengua perquè sap que són vehiculadors de sentit de comunitat i dels valors democràtics d'una nació mil·lenària que mai no morirà. És un pacte intergeneracional, és la llavor que es va plantar al setge del 1714, i que va enfortir el *Per Catalunya!* al darrer sospir del president Companys afusellat ara farà 80 anys; una llavor que uneix durant segles generacions i generacions de gent que lluita i treballa per un món millor i que aposta per la lluita no-violenta i la pau al món.

Per molta autocrítica que ens fem, per molta discòrdia entre els partits independentistes que neutralitzen l'acció del poble català en moviment, per molts greuges que anem acumulant, la nostra força està en el fet que persistim i no ens rendim, i seguim mobilitzats, als carrers i a les xarxes, en una agitació que potser haurà de ser de petit format, que requerirà nous lideratges, però compartint el mínim comú denominador que ens uneix als independentistes: el deure de construir un futur millor, juntament amb la llengua i la cultura catalanes transmissores de valors democràtics i de fraternitat, és aquest mínim comú denominador; des de les companyes antisistema fins als socialdemòcrates a Catalunya, i ha estat la nostra fortalesa, l'abraçada de David Fernández i Artur Mas per haver aconseguit fer el 9N, el projecte de Junts pel SI, la moció de confiança de Puigdemont amb el just suport necessari de la CUP, amb l'èxit del referèndum de l'1 d'octubre, i la unitat mostrada al judici de la causa general.

Però la nostra major força és que som un poble complidor dels nostres deures i seguim dempeus, i malgrat el confinament, farem actes, manifestacions, campanyes «tupperware» i continuarem explicant la situació i compartint lluites comunes amb totes les entitats que formen aquest ric teixit associatiu que té Catalunya, tant fort com el de Sabadell. Nosaltres sí que no fem distinció entre barris. També ens hem d'implicar en el control i retre comptes dels partits que tenim ara, per canviar-los i enfortir-los, perquè de moment els partits són la millor eina possible en aquesta democràcia imperfecta i el votant català sap destriar si votarà Egmont o el duc d'Alba.

Però en l'escena d'aquest conflicte a Catalunya no estem sols: tampoc no hem deixat de dirigir-nos als nostres germans ibèrics per dir-los que la violència del referèndum del dia 1 d'octubre ens converteix, a tots, en pobles presoners d'una Constitució postfranquista, intocable per a les noves generacions que no l'han votat.

Els hem recordat les circumstàncies de la nostra emigració que és la de tots els catalans, sovint d'origen en els pobles d'Espanya o d'altres llocs del món, obligats per la misèria del franquisme o o altres guerres que encara sofrim.

Hem apel·lat al seu innat sentit de justícia i magnanimitat, i han estat majoritàriament sords a la nostra veu. I aquells pocs, als quals estimem i ajudem tan com podem, que han mostrat la seva solidaritat han estat castigats encara amb més cruesa com és el cas de Daniel Gallardo i molta altra gent.

Arribats a tal acumulació de greuges contra una nació oprimida, a tanta evidència del ressorgir del franquisme, del menyspreu dels governants per la pobresa extrema i l'empitjorament de les condicions de vida de les classes treballadores i autònomes, als nostres companys de viatge els toca decidir:

O són amics en la pau i es mostren solidaris amb una causa justa i veritable, la catalana, que proposa la independència com a eina de canvi i que també els interpel·la en el seu dret a tenir una nova Constitució i un nou país; o son repressors si mostren silenci i continuen donant suport a l'Estat espanyol blindat en un sistema polític bipartidista violent.

Per tots aquests greuges, en defensa pròpia, per la llavor que van plantar el 1714 i per la força, la convicció i el coratge que donen situar-nos sempre al costat bo de la història i amb la independència i la lluita no-violenta com a eines de transformació social, disposats a treballar per la solidaritat entre pobles, tenim el deure de construir un futur millor amb un nou petit estat, de dret, democràtic i social en forma de república.

Visca la República Catalana!

Teresa Mira

Presidenta d'Òmnium Sabadell

11 de setembre de 2020, Diada nacional de Catalunya